

[Gustav Pedersen.]

Hvis det var i en Periode som omkring 1939, hvor Varedirektoratet havde forsynet samtlige Virksomheder med mange Varer, havde det været næsten katastrofalt, hvis der ogsaa dengang havde været lige saa knapt med Arbejdskraft som i Dag, men der er ingen Grund til at lægge Skjul paa, at det er i Forhold til hele Sagen et af de gunstigst mulige Tidspunkter, der overhovedet kan være Tale om, nemlig en Periode, hvor man har maattet sælge ud gennem mange Aar, har faaet meget lidt hjem og derfor har sine Hylder saa tomme, at de er lette at overse — og det kommer jo ikke alene an paa, hvor meget der er paa Hylderne, men ogsaa, hvor tæt det ligger, altsaa hvor overskuelige de er. Jeg siger det ikke for at underkende Vanskelighederne, men jeg siger, at det vil være uforsvarligt at lade Varebeholdningerne opgøre paa Basis af Bøgerne alene, og at det derfor ikke er muligt at gennemføre flere Lempelser end dem, der ligger i Betænkningen her.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Korsgaard har Ordet for en kort Bemærkning.

Korsgaard: Den korte Bemærkning, jeg har at gøre, knytter sig i og for sig ikke til Betænkningen og heller ikke til Ændringsforslagene og ligger for saa vidt uden for det normale, men da Tidsfristerne jo ogsaa ligger udenfor det normale, da man ikke har overholdt de normale Frister, haaber jeg, at den højtærede Formand giver Dispensation.

Formanden: Jeg beder den ærede Taler gaa løs paa Sagen med det samme.

Korsgaard: Det skal ske nu. Det drejer sig om Aktier, i ganske særlig Grad ikke-noterede Aktier. For det første vil jeg gerne sige om hele Problemet, at saa vidt jeg forstod den højtærede Finansminister, vilde man overhovedet ikke have beskæftiget sig med Aktieselskaberne, hvis ikke man derigennem mente at kunne finde visse skjulte Ting, som havde Relation til private Personer. Det er muligt, at jeg har misforstaaet dette, men det henstiller jeg til den højtærede Finansminister at udtale sig om.

Dernæst vil jeg gerne spørge med Hensyn til noterede Aktier: Hvad Kurs skal man optage dem til? Jeg vil antage, at den højtærede Minister vil svare: til den samme Kurs som den, der gjaldt pr. 1. Januar.

Men Faktum er nu, at der kan have fundet værdimæssigt set meget store Forskydninger Sted. Der er for mig ikke Tvivl om, at mange Virksomheder i det halve Aar, der er gaaet, har arbejdet med meget store Tab. Det har vel ogsaa til en vis Grad givet sig Udslag i, at de officielle Noteringer er meget noget, men om de private Selskaber, i hvilke Omsætning meget sjældent finder Sted, ved man i og for sig intet. Nu haaber jeg — og det vil jeg ogsaa gerne høre den højtærede Finansministers Udtalelse om —, at de Ting, man her stiller op, formuemæssigt for saa vidt ikke har anden Betydning, end at man faar saa vidt muligt disse Ting frem, og om man sætter Værdien rigtigt eller ikke rigtigt, er i dette Øjeblik ikke saa afgørende, fordi den rigtige Ansættelse maa finde Sted, formoder jeg, ved normal Skatteansættelse, det være sig pr. den 1. Januar i Aar eller 1. Januar 1946. Jeg haaber, den højtærede Finansminister har forstaaet Spørgsmaalet, og haaber paa et Svar.

Rager: Den ærede Ordfører begyndte med at sige, at jeg gjorde Forretningsmænd en daarlig Tjeneste ved at trække disse Linier saa skarpt op. Jeg staar ikke her for at gøre Forretningsmænd en Tjeneste. Jeg staar her for at sørge for, at dette Lovforslag bliver saa komplet og godt som muligt, men jeg staar her ogsaa for at pege paa, om der er Punkter i Lovforslaget, der forringer det. Og det er det, jeg har peget paa. Og naar den ærede Ordfører taler om, at det indeholder vanskelige Opgaver for Sagførere og Banker, kunde jeg tilføje, at det gør det ogsaa for Husmødre og gamle Damer og alt muligt, men det rører mig slet ikke, for det er nødvendigt, og det gør ikke noget, at man stiller Folk vanskelige Opgaver. Men man maa ikke stille dem umulige Opgaver og saa sige: lade være at tale om det, for det vil vi helst gaa hen over med lukkede Øjne. Det er sikkert rigtigt — det indrømmer man —, at man ikke kan opgøre en Status med dette Varsel, men lad være at tale om det, vi vil meget hellere lade, som om vi ikke ved noget om det! Det er denne Tendens, jeg gaar imod. Jeg beder om, at vi faar lagt Tingene klart frem, og den ærede Ordfører gik jo ikke imod, at det i Virkeligheden er umulige Opgaver, der stilles i visse Tilfælde.

Den ærede Ordfører skuffede mig paa et vist Tidspunkt. Jeg nævnte før noget om Mangelen paa Personale, og da saa jeg med Glæde, at Ordføreren greb Blyanten og gjorde et Notat, og jeg haabede, at det